

KÓPIÁS SÁNDOR

Budapest

... Összeigazodik

.. a téгла-tömböknek

.. feltörő

torlasza,

emeletekké koppanva,

meredeken.

Új századok nőnek ki a földből,

— biztos jövőnkből vannak az oszlopok...

Tartógerendázat

nyomakszik egymáson,

s kifeszítve tartja

a súlyos szilárdság

támaszkodó terhét.

Aléló magasban lebegve a földtől

távoli álmokat álmodhatni innét:

apró kőkockáknak

kusza rendszerében

felmorajló zsongást;

körül,

koszorúként,

kormos kémények karcsúsodnak

gyárok fölé hegyesen.

Másfelől a tagolt tájú Buda

zölddel végigsimított hegyei,

testükből itt-ott kibukkan

a meztelen szikla-csontozat.

A várost a Duna

hidakkal rácsozott kanyargása

simogatja szelíden és kéken,

tükréből az Országház kupolájának kúpja

remegve domborodik elő.

A széles hömpölygést

horgonyzó szigetek

hasítják ketté,

s a szerelmes folyam

őket is lágyan öleli,

— megoasztott habokkal úszik tova,

hogy később,

csobbanva,

zúgóbbá fonódjék...

... Izzó sejteknek

nyugtalan halmaza,

szív, amelyben akarat dobog,

lángoló lobogás, mely az égig éget,

— célnak és acélnak

hevítő kohója:

Téged a győztes jövő buzgó vére táplál...

... A felszáradt könnyek helyett

minden magyar szemben

fővárosunk

fényei

csillannak...